

Mor mossèn Francesc Vergés i Vives, representant de la generació que va refer l'Església catalana

Dm, 17/02/2015 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) "Francisco Verges Vives. Nacido el 9-3-1.919 en San Feliu de Llobregat (Barcelona), célibe, sacerdote, hijo de José y de Teresa, con domicilio en... Progresista, catalano-separatista". Aquesta és la fitxa que la policia franquista tenia de mossèn Francesc Vergés. Una [fitxa política](#) que recull la seva militància antifranquista i catalanista, però que no parla de la seva tasca espiritual, com la que ha fet durant més anys amb l'acompanyament de les germanes benedictines de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. Ha mort aquest dilluns als 95 anys i el funeral [es farà](#) aquest dimecres en el mateix monestir.

Va passar la seva infància a Sant Feliu de Llobregat i va entrar al Seminari de Barcelona. Ordenat sacerdot, va estudiar a Roma. Al Seminari i a Roma, va coincidir amb el qui seria un dels seus companys i guia, l'eclesiàstic **Manuel Bonet i Muixí**, fundador de la Unió Sacerdotal i que va també va ser capellà del monestir del carrer Anglí. Vergés va compartir amb ell l'esperit d'una Església arrelada al país. Com anècdota, tots dos van assistir junts el 1933 al funeral del president **Macià**, on Vergés explica que "no hi vaig veure cap altre seminarista i cap altre capellà". I com Bonet, va ser la generació que va perdre dues vegades la guerra, primer com a catòlic, i després com a català. I dels que els va tocar refer l'Església catalana.

Altres noms d'eclesiàstics claus en la història recent de l'Església a Catalunya -a més de la casualitat de néixer en una casa del carrer **Torras i Bages**- es creuen en el seu camí. Va substituir a mossèn **Pere Tarrés** -ara beat- com a vicari a Sant Esteve de Sesrovires. Poc després, a partir del 1945, va ser també vicari a Vilafranca del Penedès, on Vergés va coincidir amb mossèn **Joan Batlles**. Amb ells va tenir un gran protagonisme en la recuperació de les colònies per a joves i infants a Catalunya a partir de l'experiència posada en marxa al Penedès. "Una

línia de formació dels joves d'una manera ben forta i ferma, cristiana, però no pas pietista ni integrista", com explica el llibre [Cent anys de Colònies de Vacances a Catalunya](#) en descriure la tasca dels capellans hereus de la Federació de Joves Cristians de Catalunya amb els qui va treballar Vergés. Anys més tard, el 2001, en la [Miscel·lània Manuel Bonet i Muixí](#), Francesc Vergés lamentava una església menys conciliar i parlava d'un "moment dolorós" en el que "la nostra societat no dóna gaires militants cristians" i alhora, "alguns dels nous capellans i la majoria dels anomenats nous moviments no destaquen gaire pel seu sentit d'arrelament al país ni a la seva història".

La vinculació amb els moviments democràtics i amb iniciatives com la Caputxinada, el van portar a ser mal vist pel règim. A principis dels anys 60, va patir la repressió de forma directa en ser segrestat al carrer Anglès. El van apallissar i sempre va tenir [la sospita](#) que l'havien portat a la comissaria de la Verneda.

Des del 1947 fins fa pocs anys, que va patir una embòlia, va ser el capellà de la comunitat benedictina de Sant Pere de les Puel·les. Des de llavors va residir a la casa sacerdotal del monestir. A més de l'acompanyament espiritual a la comunitat, també es va dedicar a altres àmbits pastorals com els Equips de Matrimonis de la Mare de Déu de Montserrat, en la formació del diaques al seminari, el Tribunal Eclésiàstic de Barcelona, celebrant a la parròquia de la Bonanova, i la continuïtat de la Unió Sacerdotal. Deia sovint "Els meus amors són l'Església i Catalunya", recorda la germana **Catalina Terrats**, priora de Sant Pere de les Puel·les. També explica que la seva estada al monestir "ha marcat molt la nostra espiritualitat", alhora que no parava de rebre gent a qui també acompanyava personalment.

Precisament, allà, el 1969 va presidir el funeral per Bonet i Muixí. El que Vergés deia en l'homilia el 1969 –un acte que tampoc va plaure a les autoritats franquistes– potser es podria aplicar avui també com a glossa de la seva vida. "Ell ha cregut sempre en l'Església del Concili. Per ell –com ho fou pel papa **Joan XXIII**– l'Església no era una abstracció, era una *congregatio fidelium*, és a dir, l'Església encarnada en la realitat de cada una de les seves concrecions, llocs i persones. (...) I la seva valentia i activitat tenien un secret: era un home de fe".